

לקח מהפרשה,

'אפרוש כפי אל ה' (ט' כט')

"אדם יכול ומחויב לשטוח טענתו לפני אביו שבשמים בעת צרה ומצוקה. כאשר הוא צריך לדבר פלוני, יבוא יהודי אל בוראו וידבר אליו במילים פשוטות ויטען לפניו את אשר על ליבו, ויבקש ויתחנן שישלח לו עזרה ממעל. וכי לא כך עשה נקדימון בן גוריון שנכנס לבית המקדש וטען לפני הקדוש ברוך הוא: 'ריבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד אבא עשיתי, אלא לכבודך עשיתי שיהיו מים מצויים לעולי רגלים'. והקדוש ברוך הוא שמע את תפילתו.

גם אנו בתקופתנו יכולים ומצויים לעשות כך. נבוא אל אלוהינו ונשטח לפניו את מר שיחנו, ונטען טענות על גאולתנו ופדות נפשנו, לאחר הקידה וההשתחויה, לאחר ההכנעה והריצוי, לא נהסס מלהציג את טענותינו ולהוכיח לפני אדוננו שבשמים עד כמה מצויים אנחנו עמוק עמוק בתוך ים הצרות והייסורים, ואולי אפילו נצליח להוכיח שגם אנחנו ראויים פה ושם שה' יעשה עמנו חסד ויגאלנו מצרותינו.

וכך כותב החפץ חיים (בליקוטי אמרים שלו): 'הנה אף שידוע לכל שאסור להרהר אחר מידותיו של הקדוש ברוך הוא ואחרי הנהגתו, כי בוודאי הדין איתו ודרכיו צדיקים וישרים, מכל מקום מותר לאדם להציע ולהפיל טענותיו לפני הקדוש ברוך הוא על כל צרה ופגע שקרה לו, ואדרבא מצינו בכתוב שהקדוש ברוך הוא בעצמו מעורר לאדם שיסדר טענותיו וצרותיו לפניו, כמאמר הכתוב: (ישעיה ס"ב, ז') 'ואל תתנו דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהלה בארץ'.

החפץ חיים מוכיח את הדברים כדרכו ממצאות החיים, מתוך כך שגם במלכות הארץ הדברים פועלים בדרך זו. והוא ממשיך: 'והנה אנו רואים גם בימינו אלה שבמקום שאנשי המדינה סובלים מאוד מגזרות וחוקי הממשלה, מתכנסים חבורות חבורות, ושולחים שלוחים וממליצים לפני גדולי שרי הממשלה לבקש לבטל את החוקים והגזרות שהציבור לא יכול לעמוד בהם, ואין נותנים דומיה עד שתמלא הממשלה את תביעותיהם', והביא לכך ראיה מאמריקה. שם היה חוק שרק מי שמתגורר במדינה מספר שנים זכאי לקבל אזרחות, וגם אז הזכאות כוללת רק אותו ולא כוללת את אשתו ובניו. תקנה זו גרמה לקשיים רבים עבור בני המשפחות, ואנשים באו בטענות אל השלטון ובקשו ולא הרפו מהבקשות, עד שיצא חוק שאנשים הגרים שם מכבר יכולים להביא את הנשים והילדים שלהם לאמריקה, וזה מפני ריבוי הבקשות שבאו אליהם.

ואם כן אחי ורעי הוא הדין בענייננו. תלאות רבות צרות ומצוקות עוברות עלינו מיום אל יום הן מבפנים והן מבחוץ, על אחת כמה וכמה שעלינו לשפוך שיח תחינה ובקשה לפני הבורא יתברך שמו שהוא מלא רחמים ולא ניתן דומיה לו עד שישלח לנו בחסדו עזרתו מקודש, כי בוודאי ישמע לקול שיחתנו. אין להסתפק במה שאנו מתפללים תפלת שמנה עשרה שלוש פעמים ביום, אלא צריך לשפוך ולהרבות תפלות כמה פעמים ביום גם בינינו לבין עצמנו בלשון ובמילים שלנו, מעומק הלב, כי שלושת התפלות הן כבר שגורות בפינו ולכן אנו לא שמים לב כל כך למה שאומרים כמו שמדברים מקירות ליבנו, בינינו ובין עצמנו.

צריך גם לעשות חשבון נפש על מצבנו ומעמדנו, על גודל העניות והטרדות הרבות... ואזי נשפוך ליבנו כמים נגד ה' יתברך, והתפלה תצא אז בכוונה עמוקה ובלב נשבר ורוח נמוכה, תפלה כזו בוודאי לא תשוב ריקם! ואז כשנפשו מרה על מצבנו ומעמדנו הדל, נפיל תחנונים לפני הקדוש ברוך הוא לזכור גם את הצער הגדול של ה' יתברך שבכל צרותנו לו צר, וסובל עלבון על ידנו כמו שכתוב בישעיה (נט' – א' ב') "הן לא קצרה יד ה' מהושיע... כי אם עוונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלוהיכם", ונבקש רחמים על גלות השכינה שתשוב להכלה ולמקומה, ושיתגלה כבוד ה' בעולם ויקוים הפסוק: ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך. (עלינו לשבח)

פינת החלכה

טחינה בשבת / המשך

- א: מותר לרסק בננה ואבוקדו במזלג בשבת, אשכנזים מרסקים אותם רק כשהם רכים מאוד.
- ב: מותר לרסק פירות וירקות מבושלים שהתרככו מאוד על ידי הבישול.
- ג: מותר לרסק גלולה לצורך חולה הזקוק לה בשבת כשיש צורך בכך.
- ד: מותר לפרוס בשבת לחם, נקניק, או בשר במכונה ידנית המיועדת לחיתוך כזה, ומותר גם לכוון את המכונה כך שהפרוסות יהיו בעובי הרצוי.

**"הירא את דבר ה' מעבדי
פרעה הניס..."**

היכן נולדו לפתע במצרים צדיקים יראי ה' בעלי מדרגה נעלה בעבודת ה'! דוק ותראה: **הירא את ה'**, לא נאמר. אלא **הירא את דבר ה'** יראים מסוג בעלי אמונות תפלות המפחדים מכל דבר שמא גם זה אלהים... הירא את דבר ה' – אלה שלא עזבו את גילולי מצרים ותועבות מצרים אלא חששו אולי יש ממש גם באיום של משה...

(עיטורי תורה - הרב י איגר)

**אין לי חברים / חלק ג'
איך אנו ההורים נוכל לסייע לילדינו?**

מחקרים הוכיחו שילד עם בטחון עצמי שיודע את ערכו, מוצא את מקומו בחברה למרות שהוא שמן/ נמוך/ גבוה/ ילד להורים גרושים/ גר בשכונת מצוקה.

גם אם בשלב הראשון ילדי הכתה יתגרו בו, כשהם יראו ילד בטוח בעצמו, ואולי אפילו משתף אתם פעולה וצוחק אתם על 'המום' שבו, (ובכך מוציא את העוקץ מהבדיחה...) הם יפסיקו לרדת לחייו, ויקבלו אותו כמות שהוא.

לכן עזרה שלנו כהורים היא לחזק את הדימוי העצמי אצל ילדינו (למעט בביקורת, לחזק את האור שיש בכל ילד, ליצור לו חוויות חיוביות, לתת בו אימון, ועוד)

טיפול הביטחון העצמי לא סותר את החובה שלנו לתקן כל מום שאפשר לתקן מיד כשאפשר, ולא להזניח. ליישר שיניים כשצריך, לעשות תרגילי עיניים לילד פוזל, לעשות מדרסים לילד עם בעיית הליכה, להקפיד לשלוח את הילדים מסודרים, נקיים, ובלי כינים, מראה אסטטי משפיע לטובה גם עלינו וגם על הילדים. ילד שמרגיש טוב בנשמה, ירגיש טוב גם עם המראה שלו. עשו והצליחו שבת שלום, שושנה.

סיפור לשבת

חנופה ומחירה

הנשיא קאלינין - שחשש מתגובות העולם - התיר לפתח מחדש את בתי-הכנסת בגרוזיה, שהלאמו ושמשו מחסנים ומועדונים, לאחר פשנטים שבהן נסגרו. הדבר ארע בעקבות התיצבות עקשנית במיחד של יהודי עזרה קטנה, שחסמו בגופם את החילים שבאו לנעל את בית-הכנסת. גם בית-הכנסת שבעיר הגרוזינית באטום שב ונפתח לרוחה.

בשבת הראשונה לפתיחתו, התכנס קהל רב לתפלה. רב העיר, הרב שמרחהו ששונקין - שליחו של רבי יוסף-יצחק שניאורסון מליובאוויטש - נשא דברים מלהיבים, וקרא לצבור להרים את תרומתו לשקום בית-הכנסת. הצבור נענה לקריאת הרב, והתחזק לתרם ברחב-לב. היהודים מן השוכה התייחסו בכבוד ובהערצה לרב ששונקין. תקיפותו, יראת-השמים שלו, פיו המפיק מרגליות - האהיבו אותו על הכל. אולם בין גבאי הקהלה נמצאו כמה שהתנגדו לו בשיטתיות. בעיניהם הוא יצג את זון הרבנים הימיושן, והם סברו שאין הוא מתאים לקהלתם הימתקדמת. למעשה, אותם גבאים היו אוכלי טרפות ועוברי-עברה, שרק כדי לשמר על מעמדם בקהלה התחזו לשומרי מצוות וליהודים הגונים. אותם גבאים לא הכירו ברב והשתדלו להפגין את התעלמותם ממנו.

לרגל פתיחת בית-הכנסת בקשו הללו לערך חגיגה גדולה, אולם דעתו של הרב היתה, כי הדבר עשוי לנקר עינים ולהשיג את המטרחה ההפוכה. מרבית בני הקהלה קבלו את דעתו של הרב והחגיגה לא נערכה. במקביל לפתיחת בתי-הכנסת ברחבי המדינה, נפתחו גם - להבדיל - בתי התפלה הנכריים. הקהלה הארמנית פרסמה הודעה על טקס חגיגי ומפאר שיערך לרגל פתיחת כנסיתה. הארמנים הזמינו לארוע את נציגי כל בני הדתות בעיר. גם הרב קבל הזמנה, אך מכיון שלא עלה על דעתו להשתתף בארוע, השליך את ההזמנה לסל האשפה ולא ראה צורך לספר על כך לאיש. גבאי הקהלה היהודית חשו נעלבים ופגועים, כשראו כי ראשי כל הדתות הזמנו לטקס פתיחת הכנסיה הארמנית ואלו נציגי קהלתם, הוא הרב, לא הזמן. לפתע נעשה כבודו של הרב חשוב בעיניהם... ברור קל אצל מנהיגי הארמנים גרם להם תדהמה. הם גלו, כי הרב קבל הזמנה לארוע.

כעת בננו כל חצי החרון של הגבאים כלפי הרב. היתכן כי רק מקומו של נציג הקהלה היהודית יפקד מן הטקס? - התרעמו. הם שגרו משלחת שתדבר על לבו ותסביר לו מה רבה חשיבות השתתפותו בארוע. טענתם היתה כי הדבר יסייע בהשתלבותם של היהודים בחיי החברה בעיר. אולם הרב היה נחרץ. הוא הסביר להם כי השתתפותו של רב בארוע פזה תהיה חלול שם-שמים. לבד מזה, הוסיף, אין כל הצדקה מוסרית כי אנו, היהודים, נשתתף בשמחת אויבינו ושונאינו מימים ימי עולם.

על דעת עצמם הודיעו הגבאים לראשי הקהלה הארמנית, כי מפני סבות אישיות לא יוכל הרב להשתתף בארוע וכי במקומו יבואו לטקס שני נציגים אחרים של הקהלה. ראשי הקהלה הארמנית נאותו לכך, ולאשכם של הגבאים לא היה קץ. בערב החגיגי נראו שני הגבאים פוסעים לעבר הכנסיה הארמנית, לבושי הדר, כיאה לנציגי הקהלה היהודית... לאחר דברי הפתיחה של הכמר וראשי הקהלה הארמנית, הזמנו גם ראשי הקהלות לשאת דברים. ואז, כשתמו דברי הברכה, עלה אל הבימה ראש הטקס. הוא דבר נרגשות על מצבה העלוב של הכנסיה המזנחת ועל הקפה הדלה של הקהלה הארמנית, וקרא לבני כל הקהלות להחלץ לשקומה של הכנסיה. בתם דבריו פנה בזה אחר זה אל נציגי הקהלות השונות, והללו הכריזו על סכומים שירימו קהלותיהם למען הכנסיה. שני הגבאים שלנו חשו כי נפלו במלכדות. כשהגיע תורם, כבר לא עמדה לפנייהם דרך מלוט. בשם הקהלה היהודית הכריזו על השתתפות בסך חמש-מאות רובל, סכום נכבד ביותר באותם ימים...

בקצר-רוח צפו השנים לתם הטקס, ואז עזבו את המקום אכלים ונפויי-ראש. למחרת התפרסם הדבר בכל העיר, והיהודים חשו זעם רב על אותם גבאים עלובי נפש. הללו הצגו עתה באור מגוחך, לאחר שלשקום בית-הכנסת לא הצליחו לגייס סכום כה נכבד, כפי שהתחזבו להרים לבית-הטמאה הארמני. לעמת זאת התבסס מעמדו של הרב בקהלה, כאשר הברר שוב כי עיניו של הרב הימיושן מיטיבות לראות מעיניהם של הגבאים הימתקדמים והינאורים. ("תורתך שעשועי")